

Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor dopravy a silničního hospodářství
Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

Sp. zn.: KÚOK/25199/2016/ODSH-SH/7267
Č. j.: KUOK 103977/2016

V Olomouci dne 31. října 2016

Oprávněná úřední osoba pro vyřízení: Mgr. Soňa Čechová
tel.: 585 508 596
fax: 585 508 336
e-mail: s.cechova@kr-olomoucky.cz

R O Z H O D N U T Í

Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jako „krajský úřad“), rozhodl jako věcně příslušný správní orgán podle ust. § 169 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s ust. § 178 odst. 2 tohoto zákona, o návrhu obchodní společnosti Slovenská autobusová doprava Trnava, akciová společnost; skrátené: SAD Trnava, a.s. (od 4. prosince 2015 pod obchodní firmou ARRIVA Trnava, a.s.), IČ 36249840, se sídlem Nitrianska 5, 917 02 Trnava, Slovenská republika (dále též jako „navrhovatel“), proti odpůrci statutárnímu městu Přerovu, IČ 00301825, se sídlem Bratrská 709/34, 750 11 Přerov (dále též jako „statutární město Přerov“ nebo „odpůrce“), na zaplacení částky 7.080.828,17 Kč s příslušenstvím,

t a k t o:

- I. Návrh, aby statutárnímu městu Přerovu byla uložena povinnost zaplatit navrhovateli částku 7.080.828,17 Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení od 31. 3. 2015 do zaplacení, se podle § 141 odst. 7 správního řádu z a m í t á.**
- II. Podle § 141 odst. 11 správního řádu, ve spojení s § 79 odst. 2 správnímu řádu, se statutárnímu městu Přerovu n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.**

Účastníci řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu:

1. ARRIVA Trnava, a.s., IČ 36249840, se sídlem Nitrianska 5, 917 02 Trnava, Slovenská republika, zastoupená JUDr. Štefanem Levickým, hostujícím evropským advokátem se sídlem Nám. J. Herdu 1, 917 02 Trnava, Slovenská republika
2. Statutární město Přerov, IČ 00301825, se sídlem Bratrská 709/34, 750 11 Přerov

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 31. 3. 2015 podanou Okresnímu soudu v Přerově téhož dne prostřednictvím informačního systému datových schránek (ID zprávy 267565864), z opatrnosti předanou jmenovanému soudu dne 3. 4. 2015 taktéž v písemné podobě (dále též jako „návrh na zahájení řízení“), se žalobce (navrhovatel) domáhal, aby soud uložil žalovanému (odpůrci) povinnost zaplatit navrhovateli částku 7.080.828,17 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 31. 3. 2015 do zaplacení, na niž měl navrhovateli

vzniknout právní nárok z důvodu plnění Smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem dne 16. 11. 2009 podle § 19 a násl. zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném v době uzavírání smlouvy (dále jen „zákon o silniční dopravě“), ve znění dodatků č. 1A ze dne 18. 12. 2009 a č. 2A ze dne 14. 7. 2010 (dále též „Smlouva“), a to za období kalendářního roku 2010.

Zmíněná částka má představovat „dorovnání“ prokazatelné ztráty, jehož výše je dána rozdílem mezi prokazatelnou ztrátou, která byla navrhovateli uhrazena statutárním městem Přerovem na základě Smlouvy a výši prokazatelné ztráty, která měla navrhovateli při plnění Smlouvy skutečně vzniknout. Dle Výkazu nákladů a tržeb z přepravní činnosti za období leden až prosinec 2010, které předložil navrhovatel odpůrci dne 28. 2. 2011 (dále jen „Výkaz“), činil tento rozdíl částku 10.115.460 Kč. Z doplnění žaloby, které učinil navrhovatel na základě usnesení Okresního soudu v Přerově dne 26. 5. 2015, vyplývá, že ke zvýšení nákladů navrhovatele proti původně předpokládaným celkovým nákladům uvedeným v odborném odhadu došlo ze tří důvodů. Jednou z příčin navýšení nákladů mělo být podle navrhovatele zvýšení počtu celkově ujetých kilometrů, a s tím spojený nárůst v položkách: Pohonné hmoty, oleje, Opravy a údržba autobusů, Ostatní přímý materiál, energie a Přímé mzdy, odvody do fondů. Podle slov navrhovatele měl mít na výši prokazatelné ztráty vliv i počet autobusů potřebných na řádný výkon městské autobusové dopravy na území statutárního města Přerova a dále růst ceny stlačeného zemního plynu (CNG). Navrhovatel tvrdí, že zmiňované dodatečné náklady se vyskytly v důsledku nepřesností v zadávací dokumentaci k veřejné zakázce „MHD v Přerově“. Z uvedeného podání dále vyplynulo, že navrhovatel si z opatrnosti, po zvážení a zohlednění všech možných rizik dané věci, nárokuje vůči odpůrci úhradu prokazatelné ztráty jen ve výši 7.080.828,17 Kč, což má činit cca 70 % z prokázané, ale dosud neuhrazené ztráty.

Odpůrce ve svém vyjádření k žalobě ve znění jejího doplnění, které adresoval soudu dne 21. 9. 2015, úvodem uvedl, že uzavření Smlouvy předcházelo zadávací řízení na zajištění MHD v Přerově v období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2019. Navrhovatel podal do tohoto zadávacího řízení nabídku, dle jehož krycího listu činila nabídková cena za celé plnění zakázky částku 191.968.827 Kč. Odpůrce doplnil, že nabídkovou cenou byl součet předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty na kalendářní roky 2010 - 2019, přičemž odhad prokazatelné ztráty navrhovatel specifikoval pro každý rok závazku samostatně. S odkazem na požadavky zadávací dokumentace měla být nabídková cena nejvyšší přípustnou cenou. Zadavatel čili odpůrce nepřipouštěl překročení nabídkové ceny. Odpůrce se dále poměrně obšírně vyjádřil k jednotlivým navrhovatelem tvrzeným příčinám zvýšení celkových nákladů. Uvedené shrnul slovy, že nárok uplatněný navrhovatelem neuznává, když z odpůrcem předestřené argumentace má být zřejmé, že návrh na zahájení řízení je naprosto nedůvodný nejen ze své podstaty (výklad jednotlivých ustanovení Smlouvy nepřipouští nad rámec taxativně vymezených výjimek vyšší úhradu prokazatelné ztráty než uvedenou pro daný kalendářní rok v Příloze č. 2 Smlouvy), ale rovněž ve svém výpočtu. Odpůrce zastává názor, že rozdílnost tvrzeného a žalovaného (současně účetně vedeného) nároku dokazuje nevěrohodnost účetní evidence navrhovatele. Ve svém vyjádření odpůrce dále poukázal na skutečnost, že uhrazení jakýchkoli částek navrhovateli nad rámec stanovený Smlouvou by znamenalo poskytnutí nedovolené veřejné podpory. S odkazem na výše uvedené navrhnul, aby soud žalobu v této právní věci v plném rozsahu zamítnul.

Dne 30. 9. 2015 zaslal odpůrce Okresnímu soudu v Přerově doplnění svého vyjádření, ve kterém vznesl námitku promlčení žalovaného nároku. Odpůrce míní, že Smlouva se řídí

dle jejího čl. XI odst. 1 mj. ustanoveními tehdy účinného zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“). Následně uvádí, že z textace návrhu na zahájení řízení není zřejmé, kdy měla být odpůrcem jaká konkrétní částka zaplacená tak, aby splatnost (žalované období rok 2010) a výše těchto částek odpovídaly jak žalobnímu nároku, tak současně stanovení a úhradě prokazatelné ztráty dle Smlouvy. Odpůrce dospívá k závěru, že nejpozději ke dni 28. 2. 2011 si musel být navrhovatel vědom rozdílu mezi Přílohou č. 2 Smlouvy pro rok 2010 a takto následně předloženým Výkazem (resp. ročním vyúčtováním ve smyslu čl. VI odst. 3 Smlouvy). Z dikce obchodního zákoníku o počátku běhu promlčecí doby u práv vymahatelných u soudu odpůrce dovozuje, že navrhovatel mohl k datu předložení Výkazu uplatnit celý žalobní nárok soudní cestou. Podle slov odpůrce není rozhodné, kdy navrhovatel usoudil, že mu tento nárok vznikl. Odpůrce proto činí závěr, že s ohledem na smluvní stanovení záloh prokazatelné ztráty dle odborného odhadu v měsících leden 2010 až prosinec 2010 Dodatkem č. 1A Smlouvy, a to vždy do 5. kalendářního dne příslušného měsíce, již uběhla i u poslední ze stanovených záloh ke dni 6. 12. 2014 čtyřletá promlčecí doba a právo na zaplacení žalované částky tak nemůže být navrhovateli přiznáno.

Z důvodu nedostatku pravomoci Okresního soudu v Přerově k projednání a rozhodnutí daného sporu, tento řízení o žalobě svým usnesením ze dne 25. 11. 2015, č. j.: 16 C 37/2015-49 zastavil a v souladu s usnesením zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu č. j.: Konf 31/2007-82 ze dne 21. 5. 2008, dostupné na www.nssoud.cz, rozhodl tak, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Dopravnímu úřadu Krajského úřadu Olomouckého kraje, jako orgánu příslušnému k jejímu řešení. Věc byla předána krajskému úřadu dne 7. 3. 2016.

Krajský úřad se v první řadě zabýval otázkou vlastní věcné příslušnosti k projednání návrhu na zahájení řízení a rozhodnutí o této věci. V této souvislosti nejprve hodnotil povahu uzavřené Smlouvy. Ve světle usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu č. j.: Konf 6/2008-66 ze dne 1. 10. 2008, dostupné na www.nssoud.cz, dospěl krajský úřad k závěru, že Smlouva je subordinační veřejnoprávní smlouvou podle § 161 správního řádu. Spory z těchto smluv přísluší podle § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu rozhodovat *správnímu orgánu nadřízenému správnímu orgánu, který je stranou veřejnoprávní smlouvy*. Stranou předmětné Smlouvy je kromě navrhovatele (slovy § 19c odst. 1 zákona o silniční dopravě) také obec. Přestože je smluvní stranou dotčené veřejnoprávní smlouvy obec a nikoli některý z jejích orgánů, je nutné vycházet při určení nadřízeného správního orgánu podle § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu z § 178 tohoto zákona, neboť obec při uzavírání veřejnoprávních smluv, jichž je sama přímým účastníkem, jedná prostřednictvím svých orgánů (v daném případě zastupitelstva, rady, magistrátu, primátora), což znamená, že každý úkon obce v samostatné působnosti může být vždy přičitatelný i konkrétnímu orgánu či orgánům obce (samozřejmě platí, že je-li určitý úkon činěn obcí v samostatné působnosti, musí být i jednání jeho orgánů při realizaci toho úkonu vnímáno jako součást samostatné působnosti).

Podle § 178 odst. 1 správního řádu je nadřízeným správním orgánem ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon; neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor. Krajskému úřadu není známo, že by nějaký zvláštní zákon stanovil jiný správní orgán, který by měl svěřeny úkoly nadřízeného správního orgánu orgánů obce v oblasti zajišťování ostatní dopravní obslužnosti. Stejně tak z žádného zákona nevyplývá postavení určitého správního orgánu jako orgánu, který by v oblasti zajišťování ostatní dopravní obslužnosti území obce plnil

vůči orgánům obce úkoly odvolacího orgánu nebo orgánu pověřeného dozorem. Z ustanovení § 178 odst. 2, které je aplikovatelné jen tehdy, pokud nelze určit příslušný nadřízený orgán podle odstavce 1, vyplývá, že nadřízeným správním orgánem orgánu obce se rozumí krajský úřad. Krajský úřad se proto ztotožnil s názorem Okresního soudu v Přerově a přijal fakt, že je správním orgánem příslušným k vedení sporného řízení o nároku navrhovatele.

Po té co si krajský úřad ujasnil otázku vlastní příslušnosti k projednání předmětného sporu, zaměřil se na posouzení odpůrcem uplatněné námitky promlčení žalovaného nároku, neboť tato se týká samotného základu věci. Jak judikoval Nejvyšší soud v usnesení č. j. 33 Odo 896/2006 ze dne 13. 12. 2007, dostupné na www.nsoud.cz, *„Jestliže je v řízení uplatněna námitka promlčení, je na soudu, aby se v souladu se zásadou hospodárnosti řízení obsaženou v § 6 občanského soudního řádu přednostně zabýval otázkou promlčení práva, pokud to vede rychleji a účinněji k vydání rozhodnutí ve věci samé, a nikoliv nárokem samým.“* Krajský úřad i přesto považuje za potřebné nejprve shrnout relevantní právní úpravu.

Předmětná Smlouva byla mezi navrhovatelem a odpůrcem uzavřena dle zákona o silniční dopravě, a to v režimu obchodního zákoníku. Protože jejím předmětem bylo zajištění tzv. ostatní dopravní obslužnosti ve smyslu § 19c citovaného zákona, přiměřeně se pro tento závazek veřejné služby použijí ustanovení § 19, § 19a a § 19b zákona o silniční dopravě. Vzhledem k tomu, že závazek navrhovatele zajistit provozování veřejné dopravy na území statutárního města Přerova dle schválených jízdních řádů, by byl pro něj ekonomicky nevýhodný, zavázal se odpůrce uhradit navrhovateli prokazatelnou ztrátu (viz čl. V odst. 1 Smlouvy). Pojem „prokazatelná ztráta“ je definován přímo v zákoně o silniční dopravě konkrétně v § 19b odst. 1 jako rozdíl mezi součtem ekonomicky oprávněných nákladů vynaložených dopravcem na plnění závazků veřejné služby a přiměřeného zisku vztahujícího se k těmto nákladům a mezi tržbami a výnosy dosaženými dopravcem při plnění závazků veřejné služby. Dle § 19b odst. 2 zákona o silniční dopravě tvoří povinnou součást smlouvy o závazku veřejné služby dopravcem předložený předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty za celé období, na které se závazek veřejné služby uzavírá. Z věty druhé posledně citovaného ustanovení silničního zákona dále vyplývá, že dopravci se hradí **prokazatelná ztráta maximálně do výše odborného odhadu** uvedeného ve Smlouvě, jenž může být **zvýšen pouze** o nepředvídatelné náklady. Dle § 19b odst. 6 téhož zákona vymezení prokazatelné ztráty, způsob výpočtu předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty, způsob výpočtu prokazatelné ztráty, doklady, kterými musí být výpočty prokazatelné ztráty doloženy, a způsob výkonu státního odborného dozoru nad financováním dopravní obslužnosti stanoví prováděcí předpis, kterým bylo tehdy účinné nařízení vlády č. 493/2004 Sb., kterým se upravuje prokazatelná ztráta ve veřejné linkové dopravě a kterým se konkretizuje způsob výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě nad financováním dopravní obslužnosti. Dle shora uvedeného nařízení vlády provádí výpočet předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty sám dopravce, a to zpravidla podle vlastních výsledků z provozování veřejné linkové osobní dopravy v předchozím kalendářním roce.

S odkazem na čl. V odst. 2 Smlouvy nesmí být prokazatelná ztráta navržena navrhovatelem do Dodatku Smlouvy pro každý kalendářní rok této Smlouvy vyšší, než prokazatelná ztráta uvedená pro daný kalendářní rok ve vítězné nabídce navrhovatele, se kterou se zúčastnil a zvítězil ve veřejné zakázce „MHD v Přerově“. Smlouva současně obsahuje výjimku z tohoto pravidla, pod níž se řadí případy, kdy navrhovatel prokazatelnou

ztrátu navrhuje zvýšit výlučně na základě míry inflace za předchozí kalendářní rok vyhlášené ČSÚ v cenovém věstníku, nebo pokud dojde před nebo v průběhu realizace veřejné zakázky ke zvýšení sazeb DPH nebo ke změnám jiných daňových předpisů majících vliv na cenu díla. Od 20. 10. 2010 je změna prokazatelné ztráty možná rovněž v důsledku zvýšení cen pohonných hmot, a to za podmínek uvedených ve Smlouvě. Smluvní strany se dále dohodly, že budou jednat o případné úpravě výše úhrady prokazatelné ztráty z plnění závazku veřejné služby i tehdy, dojde-li v průběhu účinnosti Smlouvy ke vzniku nepředvídatelných prokazatelných nákladů (např. nárůst nákladových položek, úprava spotřební daně, DPH, mýtného) nebo k odůvodněnému poklesu předpokládaných tržeb oproti odbornému odhadu prokazatelné ztráty (viz čl. IV odst. 7 Smlouvy). S úhradou jakýchkoli dalších náhrad navrhovatele Smlouva nepočítá.

Maximální výše úhrady prokazatelné ztráty, na níž mohl navrhovatel vzniknout nárok v roce 2010, činila 13.814.125 Kč (předběžný odborný odhad stanovený v příloze č. 1Aa Dodatku č. 1A stanovil horní hranici prokazatelné ztráty ve výši 13.551.000 Kč a tento byl následně Dodatkem č. 2A ze dne 14. 7. 2010 z důvodu vzniku nepředvídatelných nákladů, nárůstu spotřební daně a DPH navýšen o částku 263.125 Kč). Statutární město Přerov na základě smluvních dokumentů hradilo prokazatelnou ztrátu zálohově každý měsíc, což doložilo výpisem z knihy poukazů roku 2010. Ze zmíněného výpisu je patrné, že statutární město Přerov uhradilo navrhovatel prokazatelnou ztrátu v plné výši předběžného odborného odhadu. Krajský úřad se proto domnívá, že požadavek navrhovatele na úhradu prokazatelné ztráty v částce překračující předběžný odborný odhad je neoprávněný. Stejně tak krajský úřad ve spise nenalezl písemnost, kterou by navrhovatel prokázal vznik nepředvídatelných prokazatelných nákladů.

Bez ohledu na oprávněnost žalovaného nároku zastává krajský úřad v souladu s námitkou odpůrce názor, že nárok navrhovatele uplatněný žalobou ze dne 31. 3. 2015 je již promlčený.

Navrhovatel se vůči odpůrci domáhá úhrady částky 7.080.828,17 Kč s příslušenstvím, s tím, že pohledávka uvedené výše mu měla vzniknout v průběhu kalendářního roku 2010 v důsledku plnění závazku z řádně uzavřené Smlouvy. Pokud bude krajský úřad vycházet z premisy, že žalovaný nárok má oporu ve smluvních ujednáních znesvářených stran sporu, přesto, že tento argument navrhovatele nesdílí, bude při výběru právní úpravy, dle které bude hodnotit promlčecí dobu, postupovat podle znění § 170 správního řádu. Ustanovení § 170 správního řádu stanoví, že při postupu podle části páté správního řádu nazvané jako „Veřejnoprávní smlouvy“ se obdobně použijí ustanovení části první a přiměřeně části druhé správního řádu. Za středníkem pak citované ustanovení pokračuje textem, že nestanoví-li správní řád jinak, použijí se na veřejnoprávní smlouvy **přiměřeně ustanovení občanského zákoníku**, s výjimkou dále jmenovaných ustanovení tohoto zákona. Z přechodných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, konkrétně z § 3036 citovaného zákona vyplývá, že všechny lhůty a doby, které začaly běžet přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i lhůty a doby pro uplatnění práv, která se řídí dosavadními právními předpisy, se až do svého zakončení řídí dosavadními právními předpisy. Krajský úřad proto promlčení uplatněného nároku posuzoval v souladu s ustanoveními tehdy účinného zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, jež pozbyl účinnosti ke dni 31. 12. 2013 (dále jen „občanský zákoník“). K volbě uvedeného zákona přistoupil krajský úřad i přes to, že odpůrce se na rozdíl od něj domnívá, že promlčecí doba by měla běžet dle příslušných ustanovení obchodního zákoníku, neboť Smlouva je podřízena obchodnímu zákoníku.

Institut promlčení je v občanském zákoníku upraven v ustanoveních § 100 a násl. Dle § 101 občanského zákoníku je obecná promlčecí doba tříletá a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé (actio nata). Za takový den se považuje den, kdy právo mohlo být poprvé uplatněno u soudu. Z použitého obratu „právo mohlo být vykonáno“ vyplývá objektivnost určení počátku (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j.: 21 Cdo 948/2006 ze dne 15. 2. 2007, dostupné na www.nsoud.cz). Proto není rozhodující, zda oprávněný skutečně mohl své právo vykonat, či mu v tom bránila určitá překážka subjektivní povahy nebo o existenci práva vůbec nevěděl. Právo na soudní uplatnění pohledávky ze závazku vzniká zásadně tím, že se pohledávka stane splatnou. Actio nata nastává proto v těchto případech splatností dluhu, tj. dnem, kdy měl dlužník povinnost poprvé splnit dluh, resp. započít s jeho plněním. Tento den je počátkem běhu promlčecí doby. Z právní věty vyslovené Nejvyšším soudem v rozsudku č. j.: 33 Odo 846/2006 ze dne 24. 7. 2008, dostupném na www.nsoud.cz, pak vyplývá, že *„Může-li věřitel vyvolat splatnost dluhu (může-li požádat dlužníka o splnění dluhu), pak - objektivně posuzováno - může své právo i vykonat (podat žalobu k soudu). Prvá objektivní možnost vykonání práva je tedy dána okamžikem, kdy věřitel mohl nejdříve o splnění požádat.“*

Pakliže se navrhovatel dožaduje úhrady finančních prostředků, které měl vynaložit na plnění závazku v období od ledna do prosince roku 2010, musela mu tvrzená pohledávka vzniknout nejpozději 31. 12. 2010. Vzhledem k tomu, že žádné ustanovení předmětné Smlouvy neupravuje splatnost takového nároku a doba jeho splnění nebyla ani jinak stanovena, lze s poukazem na relevantní judikaturu dovodit, že promlčecí doba začala běžet dnem následujícím poté, kdy vznikl dluh. Krajský úřad má za to, že již tento den, tj. 1. 1. 2011, mohl navrhovatel odpůrce objektivně požádat o splnění tohoto dluhu, a proto na uvedený den připadá počátek běhu tříleté promlčecí doby. Argument navrhovatele vyřčený do protokolu o ústním jednání konaném dne 10. 10. 2016, a sice že promlčecí doba v případě posuzovaného nároku plyne až ode dne nechválení Dohody o narovnání (neschváleno Radou města Přerova usnesením č. 847/17/8/2011 ze dne 23. 8. 2011), neboť dle názoru navrhovatele až tímto úkonem bylo s konečnou platností rozhodnuto, že jeho nároku nebude vyhověno, považuje krajský úřad za lichý. Jak již bylo řečeno výše, rozhodným dnem pro určení počátku běhu promlčecí doby je v daném případě okamžik vzniku uplatňovaného nároku, resp. jeho splatnost. Příslušnou dobu nelze odvíjet od vědomosti navrhovatele o jeho nároku. Nadto krajský úřad podotýká, že ani takto stanovený počátek běhu doby by nezamezil jejímu uplynutí. Jestliže navrhovatel svůj nárok procesně uplatnil až dne 31. 3. 2015, tedy po marném uplynutí tříleté promlčecí doby ve smyslu § 101 občanského zákoníku, byl jeho nárok na zaplacení shora uvedené částky již promlčen. S odkazem na shora uvedené je krajský úřad přesvědčen, že promlčecí lhůta pro uplatnění nároku navrhovatele tedy uplynula, a to bez ohledu na to, zda by promlčecí doba byla stanovena dle občanského zákoníku či zákoníku obchodního, který v § 397 stanovil obecnou čtyřletou promlčecí dobu. S poukazem na důvodně a včas vznesenou námitku promlčení nemohl krajský úřad promlčený nárok přiznat a nezbylo mu než návrh na zahájení řízení podle § 141 odst. 7 správního řádu zamítnout (výrokem č. I. tohoto rozhodnutí).

Zcela na závěr rozhodl krajský úřad o náhradě nákladů sporného řízení. Podle § 141 odst. 11 správního řádu *„přizná správní orgán ve sporném řízení účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.“* Podle § 79 odst. 1 správního řádu *„jsou náklady řízení zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné*

a odměna za zastupování.“ Vzhledem k tomu, že odpůrce měl ve věci plný úspěch, vznikl mu nárok na náhradu *potřebných a účelně vynaložených nákladů*. Protože odpůrce se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal, když ze spisu ani nevyplývá existence jakýchkoli mu vzniklých nákladů, krajský úřad se splněním podmínek pro přiznání náhrady nezabýval a náhradu řízení statutárnímu městu Přerovu nepřiznal.

S ohledem na výše uvedené krajský úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í :

Proti výroku č. I. tohoto rozhodnutí se nelze podle § 169 odst. 2 správního řádu odvolat. Proti výroku č. II. může účastník řízení podat podle § 81 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 83 odst. 1 správního řádu odvolání do 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Odvolání se podává k Ministerstvu vnitra, náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, a to podáním učiněným u Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství. Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc.

Podle § 85 správního řádu má včas podané a přípustné odvolání odkladný účinek.

otisk úředního razítka

Ing. Ladislav Růžička
vedoucí odboru

Obdrží:

1. ARRIVA Trnava, a.s., IČ 36249840, se sídlem Nitrianska 5, 917 02 Trnava, Slovenská republika, cestou zmocněnce pro doručování JUDr. Olgy Sovové, Ph.D., advokátky se sídlem Bartákova 1109/34, 140 00 Praha 4, Česká republika (ISDS)
2. Statutární město Přerov, IČ 00301825, se sídlem Bratrská 709/34, 750 11 Přerov (ISDS)

Na vědomí:

3. spis KÚOK ODSH